

ΤΑΞΙΔΙΟΤΕΣ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Η περιπέτεια των Μπαλμπουένα
στην πειρατική γαλέρα
Ρομπέρτο Σαντιάγο

Από τους δημιουργούς της σειράς
ΤΑ ΠΑΡΕΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένθο
Μετάφραση Αγάθη Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΑΞΙΔΙΟΤΕΣ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Η περιπέτεια των Μπαλμπουένα
στην πειρατική γαλέρα

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένθο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη - Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους

Σειρά: Ταξιδιώτες στον χρόνο

Ρομπέρτο Σαντιάγο, *Ταξιδιώτες στον χρόνο: Η περιπέτεια των Μπαλμπουένα στην πειρατική γαλέρα*

Roberto Santiago, *Los Forasteros del tiempo: La aventura de los Balbuena en el galeón pirata*

Μετάφραση: Αγαθή Δημητρούκα

Εικονογράφηση: Enriique Lorenzo

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Γεωργία Πατέρα

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Copyright© Roberto Santiago, 2017

Copyright© για την εικονογράφηση Enriique Lorenzo, 2017

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις του Ιδρύματος SM, Μαδρίτη, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2023

Published by arrangement with Ediciones SM through Dos Passos Agencia Literaria

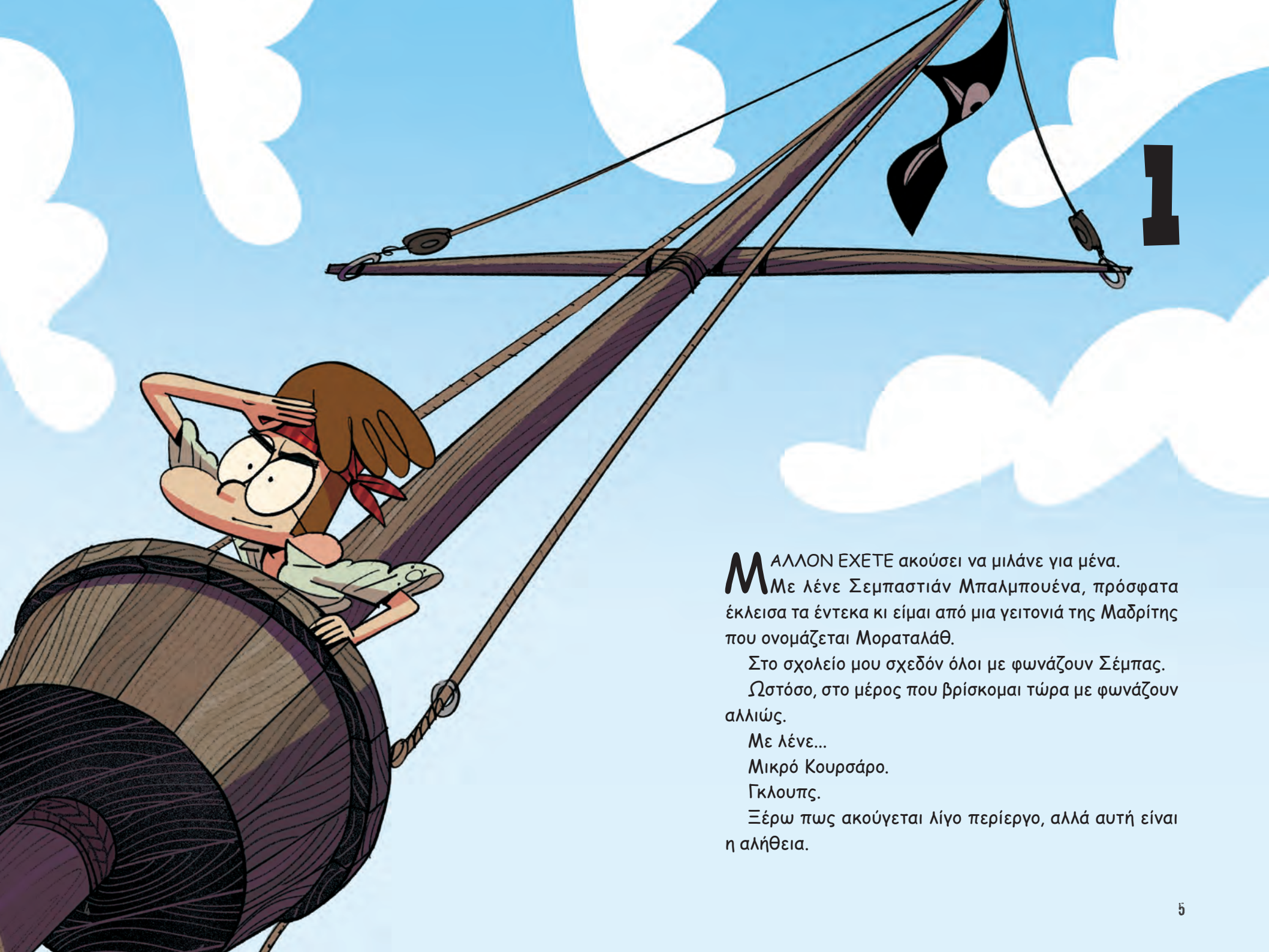
All rights reserved

ΚΕΤ Δ825 ΚΕΠ 43/23 ISBN 978-960-16-9992-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
Τ.Θ. 1213, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΜΑΛΛΟΝ ΕΧΕΤΕ ακούσει να μιλάνε για μένα.
Με λένε Σεμπαστιάν Μπαλμπουένα, πρόσφατα
έκλεισα τα έντεκα κι είμαι από μια γειτονιά της Μαδρίτης
που ονομάζεται Μοραταλάθ.

Στο σχολείο μου σχεδόν όλοι με φωνάζουν Σέμπας.
Ωστόσο, στο μέρος που βρίσκομαι τώρα με φωνάζουν
αλλιώς.

Με λένε...

Μικρό Κουρσάρο.

Γκλουπς.

Ξέρω πως ακούγεται λίγο περίεργο, αλλά αυτή είναι
η αλήθεια.

Είμαι πολύ μακριά από το σχολείο μου.
Βρίσκομαι... σε μια πραγματική πειρατική γαλέρα!
Στη μέση της θάλασσας.
Ο καπετάνιος του πλοίου μου έδωσε αυτό το όνομα.
Είναι ο τρομερότερος πειρατής όλων των εποχών.
Ο Καπανέγρα.
Μπορεί να υπάρχουν κι άλλοι, πιο διάσημοι πειρατές.
Κανένας όμως δεν είναι σαν τον Καπανέγρα.
Κατέχει το ρεκόρ κλεμμένων πλοίων στ' ανοιχτά.
Και λεηλατημένων λιμανιών.
Κανείς δεν είναι τόσο πονηρός όσο αυτός.
Δε μοιάζει με άλλους πειρατές.
Δεν έχει ξύλινο πόδι. Ούτε καλύπτρα στο μάτι. Ούτε
παπαγάλο στον ώμο του. Τίποτα απ' αυτά.
Ο Καπανέγρα είναι ένας πειρατής... κομψός.
Έχει μια τέλεια περιποιημένη γενειάδα.
Μια μακριά αλογοουρά.
Και πάντα τα ρούχα του είναι μαύρα. Οι μπότες, το
παντελόνι, η ζώνη, το πουκάμισο και, φυσικά, η θρυλική
του κάπα.
Όλα μαύρα.
Ακόμα και το καπέλο του είναι μαύρο.
Αυτή τη στιγμή είμαι ανεβασμένος στο κατάρτι με το
μεγαλύτερο πανί της γαλέρας.
Μπροστά μου βλέπω τον ωκεανό.
Απέραντος.
Γαλάζιος.
Η σημαία με τη νεκροκεφαλή κυματίζει ακριβώς από
πίσω μου.

Νιώθω τον αέρα στο πρόσωπό μου.
Έχω την αίσθηση ότι είμαι αήττητος.
Είμαι πρόθυμος να οργώσω τις εφτά θάλασσες υπό
τις διαταγές του Καπανέγρα.
Να ανακαλύψω απίστευτους θησαυρούς.
Τίποτα και κανείς δεν μπορεί να με σταματήσει.
Ακούω μια φωνή από μακριά.
Μια φωνή που δεν την ξεχωρίζω καλά.
Ίσως είναι οι γοργόνες του νησιού Τορτούγα.
Ή ο καπετάνιος που με φωνάζει απ' την καμπίνα του.
Ή μπορεί να είναι κι ο λοστρόμος του πλοίου.
Επικεντρώνω την προσοχή μου και τελικά αναγνωρί-
ζω τη φωνή.
«Σέμπας, κατέβα τώρα αμέσως για να κολατσίσεις!»
Τι;
Αυτός που φωνάζει είναι...
Ο πατέρας μου.
Στέκεται όρθιος δίπλα στο πηδάλιο.
Και μου κάνει νοήματα.
«Κατέβα, σου λέω!» επιμένει.
Μου δείχνει κάτι που κρατάει στο δεξί του χέρι.
Από τη θέση μου δε διακρίνω τι είναι.
Ένα μονοκιάλι;
Μια περγαμηνή;
Μια πυξίδα;
«Σου έφτιαξα ένα σάντουιτς με λουκάνικο!» μου φω-
νάζει ο πατέρας μου. «Το αγαπημένο σου!»
Χμμμμμμμμ.
Τι δίλημμα.

Ο καπετάν Καπανέγρα μού ανάθεσε μια αποστολή.
Να παρατηρώ τον ορίζοντα.
Μήπως και φανεί κανένα πλοίο του αγγλικού στόλου.
Έτσι και φανεί, πρέπει να σημάνω συναγερμό.
Είναι μια μεγάλη ευθύνη. Δε γίνεται να εγκαταλείψω
τη θέση μου για τίποτα στον κόσμο.
Ούτε καν για ένα σάντουιτς με λουκάνικο.
«Του έβαλα και φιστικοβούτυρο!» επιμένει ο πατέρας
μου. «Άντε, κατέβα επιτέλους!»
Λουκάνικο... και φιστικοβούτυρο.
Είναι πολύ δύσκολο ν' αντισταθείς σε κάτι τέτοιο.
Ακόμα κι αν είσαι ο Μικρός Κουρσάρος.
Επιπλέον, πεινάω πολύ.

Στο κάτω κάτω, για λίγα λεπτά δε νομίζω ότι θα γίνει
και τίποτα.

Η θάλασσα είναι ήρεμη.

Δε φαίνεται τίποτα γύρω μας, μόνο νερό παντού.

Το αποφάσισα!

Πιάνω το σκοινί και γλιστρώ σιγά σιγά προς τα κάτω,
όπως μου έδειξε ο λοστρόμος Κόκραν.

Ωσπου τελικά φτάνω στον πάτο.

Μπροστά στον πατέρα μου.

Αρπάζω το σάντουιτς.

Νιώθω να μου τρέχουν τα σάλια.

Ετοιμάζομαι να το δαγκώσω.

Κι ακριβώς εκείνη τη στιγμή...

ΜΠΟΥΓΟΥΓΟΥΜ!

Μια κανονιά χτυπάει τη γαλέρα.

Με το ξάφνιασμα από τις κανονιές, μου έπεσε.
Κοιτάζω κάτω και βλέπω το ψωμί πεταμένο στο κα-
τάστρωμα και σκόρπια κομμάτια από το λουκάνικο.

Αχχχχ...

Όλα μού φέρνουν πολλή λύπη.

Το σάντουιτς.

Οι πειρατές.

Οι κανονιές.

Αναρωτιέμαι πώς έφτασα σ' αυτή την κατάσταση.

Τη μια μέρα είμαι ήσυχος στο σπίτι μου στο Μορατα-
λάθ.

Κι ύστερα από λίγες εβδομάδες...

Είμαι σε μια γαλέρα, περικυκλωμένος από άγριους
πειρατές και κανόνια!

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΠΑΡΩ τα πράγματα από την αρχή.
Όλα ξεκίνησαν μια ανοιξιότικη μέρα.

Στο σούπερ μάρκετ της γειτονιάς μου.

Η οικογένειά μου και κάτι γειτόνισσες πήγαμε εκεί να
ψωνίσουμε.

Ήμασταν:

Ο πατέρας μου, που τον λένε Σεμπαστιάν όπως κι
εμένα, και είναι δημοτικός αστυνομικός.

Ο αδερφός μου ο Σάντι, που είναι δεκαπέντε χρο-
νών και περνάει τη μέρα του διαμαρτυρόμενος για τα
πάντα.

Η μικρή μου αδερφή η Σουζάνα, που μόλις έκλεισε τα δέκα κι είναι λιγάκι ξερόλας.

Η Μαρία, μια φίλη και γειτόνισσα που πάμε μαζί σχολείο και που, όταν χαμογελάει, σχηματίζονται δύο πανέμορφα λακκάκια και στα δύο μαγουλάκια της.

Και η μητέρα της Μαρίας, που τη λένε Μαρί Κάρμεν κι έχει πολύ δυναμικό χαρακτήρα.

Ήταν μια πολύ ξεχωριστή μέρα, γιατί αγοράσαμε και οι έξι ίδια ποδήλατα στο σουπερ μάρκετ.

«Σκίζουν!» αναφώνησε ο αδερφός μου στην έξοδο.

«Ναι, σου λέω!» είπε ο πατέρας μου.

Για όσους δεν το ξέρουν, ο πατέρας μου λέει πάντα «Ναι, σου λέω!». Το λέει όλη την ώρα, για οτιδήποτε. Νομίζω πως εκείνος ούτε που το αντιλαμβάνεται.

Το θέμα είναι ότι ανεβήκαμε στα ποδήλατα και, χωρίς να το καταλάβουμε, βρεθήκαμε σε καταιγίδα!

Ο ουρανός ήταν σκεπασμένος από σύννεφα κι ακούγονταν κάτι πολύ δυνατά μπουμπουνητά.

Ξαφνικά, ένας κεραυνός έπεσε πάνω μας...

Χωρίς να μάθουμε πώς, μπήκαμε σε μια μαύρη τρύπα!

Τ' ορκίζομαι.

Ξέρω ότι μπορεί ν' ακούγεται πολύ περίεργο.

Αλλά αυτή είναι η αλήθεια.

Η όλη αλήθεια.

Και τίποτα άλλο πέρα από αλήθεια.

Από τότε ταξιδεύουμε στον χρόνο και στον χώρο.

Βρεθήκαμε σε διάφορες εποχές και μέρη.

Αναζητώντας έναν τρόπο να γυρίσουμε σπίτι, χωρίς να το καταφέρνουμε.

Την τελευταία φορά ταξιδέψαμε στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Εκεί ζήσαμε ένα σωρό απίστευτες περιπέτειες, κι έγινα ηγέτης μιας επανάστασης μονομάχων και σκλάβων.

Α, και παραλίγο να με φάει ένα λιοντάρι στην αρένα του τσίρκου.

Αυτό με το λιοντάρι είναι πολύ σημαντικό για να καταλάβουμε το πώς φτάσαμε εδώ.

Όταν βλέπουμε μια καταιγίδα με κεραυνούς και βροντές, τρέχουμε προς το μέρος της προσπαθώντας να ξαναμπούμε στη μαύρη τρύπα.

Στόχος μας είναι να γυρίσουμε σπίτι.

Μέχρι στιγμής δεν τα έχουμε καταφέρει.

Κάθε φορά εμφανιζόμαστε σε διαφορετικό μέρος.

Το θέμα είναι πως στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κυνηγήσαμε την καταιγίδα...

Καβάλα σ' ένα λιοντάρι!

Δεν είναι ένα οποιοδήποτε λιοντάρι.

Το λένε Αυτοκράτορα κι έχει τεράστιους κυνόδοντες και πολύ κοφτερά νύχια. Αν κι εγώ τα πάω πολύ καλά μαζί του.

Καβάλα στον Αυτοκράτορα, προλάβαμε μια καταιγίδα.

Τρέξαμε ολοταχώς κάτω από τα σύννεφα. Και γι' άλλη μια φορά ένας κεραυνός έπεσε πάνω μας.

Αμέσως, όλα γύρω μου εξαφανίστηκαν μεμιάς.

Ήδη την ήξερα εκείνη την αίσθηση.

Ήταν μια μαύρη τρύπα!

Έκλεισα τα μάτια.

Έπεφτα.

Έπεφτα.
Κι έπεφτα...
Έπλεα στη μέση του πουθενά για πολλή ώρα.
Έχασα την έννοια του χρόνου.
Δεν ξέρω αν είχαν περάσει δευτερόλεπτα ή πάνω από
μια ώρα.
Ωσπου, ξαφνικά, ένιωσα κάτι κάτω από τα πόδια μου.
Τελικά πάτησα στεριά.
Άνοιξα τα μάτια.
Ήταν νύχτα.
Βρισκόμουν πάνω στο κατάστρωμα ενός πλοίου.
Μιας πειρατικής γαλέρας.
Στα μισά μιας τρομερής ναυμαχίας!
Καμιά εκατοστή άντρες πάλευαν μέχρι θανάτου.

Σπαθιά.
Χτυπήματα.
Ριπές.
Πριν προλάβω να αντιδράσω, εμφανίστηκε μπροστά
μου...
Ένας άντρας με καλύπτρα στο ένα μάτι κι ένα μεγάλο
σπαθί στο χέρι!
«Θα πεθάνεις, καταραμένε!» μου φώναξε.
Ερχόταν καταπάνω μου με σηκωμένο το σπαθί.
Δεν του είχα κάνει τίποτα.
Όμως δεν υπήρχε χρόνος για εξηγήσεις.
Έσκυψα και καλύφθηκα και με τα δυο μου χέρια.
Έτοιμος να δεχτώ τη σπαθιά.
Αλλά τότε...

Ο άντρας με την καλύπτρα με προσπέρασε τρέχοντας,
χωρίς να μου δώσει σημασία.

«Παραδώσου ή θα πεθάνεις!» φώναξε.

Γύρισα, και τότε συνειδητοποίησα ότι δεν έκανε επί-
θεση σ' εμένα.

Αλλά... σ' έναν πειρατή ντυμένο εντελώς στα μαύρα.

Ο οποίος τον περίμενε απαθής, ασάλευτος.

Τραβούσε την προσοχή με την κομψότητα και την άγρια
όψη του.

Ήταν ο Καπανέγρα.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που τον είδα.

Αυτός με την καλύπτρα ήταν, στην πραγματικότητα,
αξιωματικός του αγγλικού στόλου. Όρμησε καταπάνω του
με το σπαθί.

Όμως, με μια γρήγορη κίνηση, ο Καπανέγρα απέφυγε
την επίθεση.

Στη συνέχεια ανέμιση την κάπα του και τράβηξε το
γιαταγάκι του.

Κρατώντας το και με τα δυο του χέρια, χτύπησε το
χέρι του επιτιθέμενου, ο οποίος έχασε το σπαθί του.

«Δε θα μπορέσεις ποτέ να με νικήσεις, Ράιαν Σμιθ»
του είπε ο Καπανέγρα, και του έβαλε το γιαταγάκι στον
λαιμό, απειλώντας τον. «Είσαι ένας πουλημένος στους
Άγγλους, ένας μικρός κυνηγός επικηρυγμένων. Τους ξέ-
κανα όλους όσοι προσπάθησαν να με συλλάβουν, κι από-
ψε θα ξεκάνω κι εσένα κι όλο το πλήρωμά σου.

Καθώς μιλούσε, παρατήρησα δύο τεράστιους στρατιώ-
τες να πλησιάζουν κρυφά από πίσω, κατευθυνόμενοι προς
τον καπετάνιο.

Δεν έδειχναν να έχουν πολύ καλές προθέσεις.
Ο ένας σήκωσε ένα τσεκούρι πάνω από το κεφάλι του
Καπανέγρα.

Ο άλλος ένα τεράστιο σιδερένιο ρόπαλο.

Θα τον χτυπούσαν πισώπλατα.

Ίσως έπρεπε να κρατήσω το στόμα μου κλειστό.

Ξέρω ότι δεν τον γνώριζα καθόλου.

Αλλά δεν μπόρεσα να αντισταθώ.

Σηκώθηκα όρθιος.

Έδειξα με το δάχτυλο τους δύο τύπους.

Και προειδοποίησα τον καπετάνιο.

«Προσοχή!» του φώναξα. «Πίσω σας!»

Ο ΚΑΠΑΝΕΓΡΑ
ΚΑΝΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ
ΜΕΤΑΒΟΛΗ.

3

ΟΙ ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ
ΤΡΕΧΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥΣ.

ΑΛΛΑ Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ,
ΜΕ ΜΙΑ ΜΟΝΟ ΚΙΝΗΣΗ...

ΒΓΑΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΠΑ ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΧΕΡΙ.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΤΑΕΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥΣ!

ΑΥΤΟ
ΔΕΝ ΠΑΕΙ!

ΔΕ ΒΛΕΠΩ
ΤΙΠΟΤΑ!

ΕΙΣΤΕ ΔΥΟ ΠΡΟΔΟΤΕΣ
ΠΟΥ ΕΠΙΤΙΘΕΣΤΕ ΠΙΣΩΠΛΑΤΑ.
ΠΑΡΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΑΞΙΖΕΙ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΡΟΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΥΦΤΕΙΣ,
ΡΑΙΑΝ ΣΜΙΘ!

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΣΟΥ
ΚΙ ΕΣΥ ΕΙΣΤΕ ΠΟΝΤΙΚΟΙ
ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ!

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ...
ΑΛΛΑ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΜΕΤΡΗΜΕΝΕΣ, ΚΑΠΑΝΕΓΡΑ!

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ
ΚΑΤΑΦΤΑΝΕΙ!
ΘΑ ΚΑΘΟΜΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ
ΣΕΙΡΑ ΟΤΑΝ ΣΕ ΚΡΕΜΑΣΟΥΝ
ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ!

ΤΟΤΕ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΩ
ΟΤΙ ΔΙΠΛΑ ΣΤΗ ΓΑΛΕΡΑ
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙ ΑΛΛΟ ΠΛΟΙΟ.

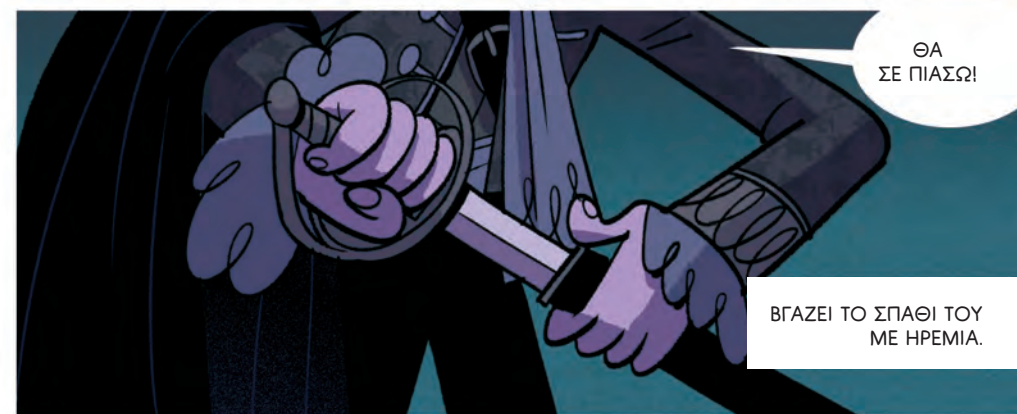
ΤΑ ΔΥΟ ΠΛΟΙΑ ΕΙΝΑΙ
ΔΕΜΕΝΑ ΜΕ ΣΚΟΙΝΙΑ.

ΥΠΟΘΕΤΩ ΠΩΣ Ο ΡΑΙΑΝ
ΣΜΙΘ ΕΠΙΤΕΘΗΚΕ ΣΤΗ ΓΑΛΕΡΑ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΟΣ
ΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ.

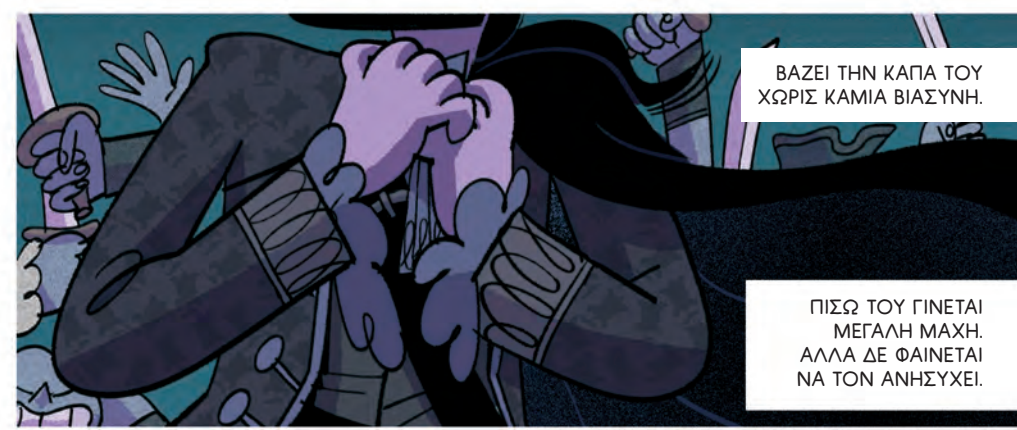
Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ
ΔΕΝ ΤΟΝ ΚΥΝΗΓΑΕΙ.

ΜΠΑ!
ΦΕΥΓΕΙΣ,
ΔΕΙΛΕ!

ΘΑ
ΣΕ ΠΙΑΣΩ!

ΒΓΑΖΕΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ
ΜΕ ΗΡΕΜΙΑ.

ΒΑΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΠΑ ΤΟΥ
ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΒΙΑΣΥΝΗ.

ΠΙΣΩ ΤΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ.
ΑΛΛΑ ΔΕ ΦΑΙΝΕΤΑΙ
ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙ.

ΕΠΕΙΤΑ ΜΕ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ. ΜΕ
ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΟΛΥ ΣΟΒΑΡΟΣ...
ΚΑΙ ΜΕ ΡΩΤΑΕΙ ΤΟ ΜΟΝΟ
ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΤΟΝ
ΝΟΙΑΖΕΙ:

ΤΗΝ ΕΧΩ
ΒΑΛΕΙ ΚΑΛΑ
ΤΗΝ ΚΑΠΑ;

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑ ΤΟΝ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ απέναντί μου.

«Ναι, είναι τέλεια» του απάντησα. «Στ' αλήθεια, αυτή η κάπα σάς πάει πολύ».

«Ευχαριστώ» μου είπε υπερήφανος ο καπετάνιος. «Είναι μια ιδιαίτερη κάπα. Από μετάξι της Ανατολής. Με διπλή επένδυση. Και ανθεκτική στο κρύο και τη ζέστη. Αλλά... για μια στιγμή. Ποιος διάολος είσαι εσύ!»

Έφερε το χέρι στο σπαθί, έτοιμος να το ξανατραβήξει. Και φώναξε:

«Απάντησε! Ποιος είσαι; Από πού ξεφύτρωσες; Έρθες με τον Σμιθ και τους δικούς του;».

«Όχι, κύριε. Έρχομαι από πολύ μακριά» του απάντησα αμέσως. «Με λένε Σεμπαστιάν Μπαλμπουένα, και είμαι από το Μοραταλάθ».

«Έχω ταξιδέψει σ' όλους τους ωκεανούς, και δεν ξέρω κανένα τέτοιο μέρος».

«Είναι που το Μοραταλάθ... δεν έχει θάλασσα».

«Πώς ήρθες στο πλοίο μου;»

«Έρθα... με την οικογένειά μου... Πρέπει να είναι εδώ... Έρθαμε... δηλαδή, είναι πολύ μεγάλη ιστορία... Φτάσαμε στη γαλέρα...»

Ουφφφ...

Δεν ήξερα τι να πω.

«Είμαστε... δηλαδή... είμαστε ξένοι... είμαστε...»

«Ναυαγοί;» με ρώτησε ο καπετάνιος. «Έρθατε στη γαλέρα με σωσίβια λέμβο;»

«Ακριβώς! Με λέμβο! Αυτό είναι!»

«Να πάρει» μουρμούρισε, ζύνοντας το πιγούνι του. «Έπειτα απ' αυτό που έκανες, υποθέτω ότι τώρα πρέπει να σ' ευχαριστήσω που μου έσωσες τη ζωή».

«Δε χρειάζεται, ειλικρινά. Το έκανα από ευχαρίστηση».

«Και βέβαια χρειάζεται!» αναφώνησε, σαν αγχωμένος που τον είχα βοηθήσει. «Σου χρωστάω χάρη! Ζήτα μου ό,τι θέλεις! Ο καπετάν Καπανέγρα ξεπληρώνει τα χρέη του πάντα!»

Τον κοίταξα και κούνησα το κεφάλι μου, συμφωνώντας.

«Απ' αυτή τη στιγμή, θα σε λέω Μικρό Κουρσάρο» μου είπε παρατηρώντας με. «Όταν τελειώσω με τους άντρες του Σμιθ, θα μιλήσουμε με την ησυχία μας, εσύ κι εγώ».

«Μάλιστα, κύριε, ό,τι πείτε...»

Ούτε που πρόλαβα να τελειώσω τη φράση μου.
Ο καπετάνιος έστριψε...
Και πήγε προς το εσωτερικό της γαλέρας.
Έβλεπα την κάπα του να κινείται μέσα στο σκοτάδι, και γύρω του οι εχθροί, που έπεφταν στο πέρασμά του.
Ήταν μια σφοδρή μάχη ανάμεσα σε Άγγλους στρατιώτες και πειρατές.
Δε φαινόταν σχεδόν τίποτα.
Γρήγορα, ψηλάφισα την τσέπη μου για να βεβαιωθώ ότι είχα ακόμα κάτι πολύ σημαντικό, το κινητό μου!
Ευτυχώς ήταν εκεί.
Το έβγαλα και κοίταξα να δω μήπως και κατά τύχη είχε σήμα. Ξέρω ότι δεν ήταν πιθανό, αλλά τελευταία μου είχαν συμβεί και πιο περίεργα πράγματα.
Κοίταξα την οθόνη.
Τίποτα.
Ούτε μια γραμμή από σήμα.
Μια φωνή αντήχησε πίσω μου.
«Σέμπας! Είσαι καλά;»
Ήταν η γειτόνισσά μου η Μαρία.
Έτρεχε προς το μέρος μου.
Κρατούσε κάτι στο χέρι της: έναν μεγάλο πυρσό.
«Είσαι καλά;» με ξαναρώτησε, φέρνοντας τη φλόγα πιο κοντά, για να βεβαιωθεί ότι δεν ήμουν τραυματισμένος.
«Είδα να σου επιτίθεται ένας απ' αυτούς τους πειρατές κι ήρθα να σε βοηθήσω».
«Σ' ευχαριστώ» της είπα χαμογελώντας.
Χάρηκα που η Μαρία νοιαζόταν για μένα.
Την κοίταξα εκεί, στη μέση εκείνου του πλοίου.

Κρατούσε και με τα δύο χέρια τον τεράστιο πυρσό.
Χαμογέλασε κι εκείνη και φάνηκαν τα δύο απaráμιλλα λακκάκια της.
Ήταν πανέμορφη, στ' αλήθεια.
«Τι σκέφτηκες» με ρώτησε «κι έχεις μείνει άλαλος;».
«Εγώ;» της είπα προσπαθώντας να προσποιηθώ.
«Όχι, όχι, τίποτα... Σκεφτόμουν ότι... δηλαδή ότι... πρέπει πάλι να είμαστε πολύ μακριά από το σπίτι... Κι επίσης σκεφτόμουν το κινητό... αυτά... Εσύ το έχεις το τηλέφωνό σου;»
Χαμογέλασε, σαν να ήξερε ότι δε σκεφτόμουν κάτι τέτοιο.
«Ναι» μου απάντησε «το έχω καλά φυλαγμένο».
«Τόσο το καλύτερο. Οι άλλοι έχουν χάσει τα δικά τους, μόνο αυτά τα δύο μένουν» της είπα και κοίταξα γύρω μου.
«Πού νομίζεις ότι έχουμε έρθει;»
Αμέσως κάποιος αναφώνησε:
«Βρισκόμαστε στο 1715, στην Καραϊβική!».
Γυρίσαμε κι αντικρίσαμε την αδερφή μου τη Σουζάνα, που πάντα τα ξέρει όλα.
«Στη χρυσή εποχή των πειρατών» είπε.
Πλάι της, ο πατέρας μου κι ο αδερφός μου.
«Και πώς το ξέρεις;» τη ρώτησε η Μαρία.
«Επειδή είναι σπασίκλα» είπε ο Σάντι.
«Το ξέρω γιατί ένας πολύ γέρος, που του λείπει το ένα πόδι κι είναι ο μάγειρας του πλοίου, μου το εξήγησε, εξυπνάκηδες» καυχήθηκε η Σουζάνα.
«Είμαστε περικυκλωμένοι από πειρατές» είπε ο αδερφός μου.

ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ
Η ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ!

ΕΙΜΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ
ΜΙΑΣ ΦΟΒΕΡΗΣ ΜΑΧΗΣ.
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΑΝΕΓΡΑ,
ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟΤΕΡΟ ΠΕΙΡΑΤΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ!

ΚΙ ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΠΡΑΓΜΑ ΣΧΕΦΤΟΜΑΙ:
ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ.

ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΡΑΤΑΛΛΩ,
ΜΙΑ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ ΣΑΝ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ.
ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΠΕΣΑΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΑ,
Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ, ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ ΜΟΥ ΚΙ ΕΓΩ ΔΕΝ
ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΜΕ
ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ.

ΤΩΡΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ 1715, ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΙΒΙΚΗ.
ΣΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΑΙΩΝΑ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ISBN 978-960-16-9992-9

9 789601 699929

Bon9 κωδ. πωλ/ons 13992